

Egyetlen feladatunk

Az Újszövetség üzenete egyszerű, határozott és félreérthetetlen. Isten kegyelméből, hit által üdvözülünk, nem pedig jó cselekedeteink alapján. A keresztény ember egyetlen feladata, hogy higgyen Isten szeretetében és kegyelmében, amelyet ingyen kap tőle.

Ez a tiszta tanítás szöges ellentétben áll azok tanításával, akik azt akarják, hogy Krisztusban való hitünk mellett tegyünk eleget bizonyos szabályoknak is, vagy tartsunk be bizonyos szokásokat. Ezek a tanítók üzenetüket ugyan evangéliumnak nevezik, azonban amit mondanak, egyáltalán nem jó hír. Szerintük ahhoz, hogy Isten elfogadjon minket, meg kell tennünk bizonyos dolgokat. A kegyelmet és a törvényt úgy állítják egymás mellé, mintha a megigazuláshoz mindkettőre szükség volna. Ezekkel a tévtanítókkal ellentétben az Újszövetség egyértelműen hangsúlyozza, hogy nem a törvény és a cselekedeteink tesznek minket igazzá, hanem Isten kegyelme, amelyre hittel válaszolunk.

Vagyis választanunk kell: a megigazulás hit által, egyedül Krisztuson keresztül érhető el, vagy pedig Isten törvényének tökéletes megtartása által. A hit általi megigazulás és a cselekedetek általi üdvösség egymást kölcsönösen kizáró fogalmak. Amikor Isten előtti igazságunkat keressük, e kettő között kell választanunk, nem próbálkozhatunk a kettő egymással való kibékítésével.

Ábrahám egyszerűen hitt Istenben, Isten pedig igaznak fogadta el őt. Mi is ugyanazon az alapon állunk, mint Ábrahám, és ugyanazokat az áldásokat és ígéreteket örököljük, mint ő. Ebben a megtiszteltetésben egyedül hit által részesülhetünk, nem pedig a törvény vagy szabályok megtartása által. Ha cselekedeteink által akarunk megigazulni Isten előtt, nem pedig hitből, átok alatt találjuk magunkat. E szabály alól nincs kivétel.

Ha úgy tekintünk a törvényre, mint Isten előtti megigazulásunk reményére, csak úgy lehetünk biztonságban, ha tökéletesen megtartunk minden parancsolatot. Ahogy Pál írta: „Mert a törvény cselekedeteiben bízók átok alatt vannak, amint meg van írva: »Átkozott mindenki, aki nem marad meg abban, amiről meg van írva a törvény könyvében, hogy azt kell cselekedni«" (Gal 3,10). Ez azt jelenti, hogy amíg meg nem halunk, nem tudhatjuk biztosan, hogy üdvözülünk-e vagy sem. Ki tudna ilyen nyomás alatt élni?

Képzeld el, hogy tökéletes életet éltél, megtartottál minden parancsolatot, soha nem követtél el semmi rosszat. Egy nap a zöld jelzésen átkelsz az úton. Hirtelen egy autós száguld át a piroson, és elüt téged. Ahogy az autó maga alá gyűr, öködbe szorul a kezed, és a sofőr vezetését becsmérlő szavakkal távozol el ebből a világból. Ezzel az apró tettel mindent elrontottál. Nem vagy többé tökéletes. Vétkeztél, a Biblia pedig azt mondja, hogy a bűn zsoldja halál.

Lehet, hogy a Tízparancsolatból kilencet tökéletesen megtartasz, ha azonban a tizediket elhibázkod, hiába az egész! Vétkeztél. A rossz hír az, hogy ha nem tartod meg az egész törvényt és annak minden előírását, bűnös vagy. Mindegy, melyik parancsolatot szegted meg, egyetlen hibával mindent elrontottál (lásd Jak 2,10)¹.

Látod, semmi esélyed sincs arra, hogy cselekedeteid alapján válj igazzá! Máris kiestél a versenyből, kudarcot vallottál, csupán a törvény átka vár rád. A cselekedetek általi megigazulás lehetetlen, mert tökéletlen emberi erőfeszítésre épül. A törvényeskedés az átok útja.

Ezzel szemben a hit az igazság és áldások útja, mert nem saját igyekezedre épül, hanem Isten irántad való nagy irgalmára és bőszeges kegyelmére Jézus Krisztusban. Habár elvetteted a célt, és teljesen kudarcot vallottál abban, hogy saját magadat igazzá tedd, Isten mégis igazzá nyilvánított téged Fiában. Jézus vállalta a felelősséget hibáidért, és kifizette tartozásodat, amelyet sosem tudtál volna törleszteni. Neked adja tökéletes igazságát, ha hiszel és bízol benne. Most pedig, hogy Jézusban megbékéltél Istennel, az ő csodálatos áldásainak részesévé lettél.

¹ Jak. 2.10 Mert aki valamennyi törvényt megtartja, de akár csak egy ellen is vét, az valamennyi ellen vétkezett.

Egy végzetes hiba

Az egyház azzal követheti el az egyik letragikusabb hibát, ha azt hangsúlyozza, milyen cselekedeteket kell tennie a hívőnek Istenért. Hányszor hallottál már olyan kárhoztató tanításokat, hogy többet kellene imádkoznod, többet kellene adakoznod, többet kellene bizonyosságot tenned vagy olvasnod a Bibliád, vagy még odaszántabban kellene szolgálnod Istent? Hányszor mész úgy el a gyülekezetbe, hogy bátorításra vársz, de csak azt halod, mennyi hibád van, és mennyire csalódott benned Isten?

Semmi szükségem arra, hogy valaki kárhoztasson a hibáimért. Tisztában vagyok vele, hogy több mindent kellene tennem. Nem kell senkinek sem felvilágosítania arról, hogy nem elég az, amennyit imádkozom, olvasom a Bibliát, vagy adakozom. Ettől csak mérhetetlen büntudatom lesz. Egyre nő bennem a feszültség, hiszen az a célom, hogy jobban szeressem Istent, többet imádkozzam, és mélyebb kapcsolatba kerüljek vele. Amikor a mulasztásokra helyezzük a hangsúlyt, letaglózott, elbátortalanodott keresztyényeket láthatunk majd magunk körül, akik feladják a harcot, és kiszállnak a versenyből.

Az Újszövetség üzenete azonban egészen más! Nem azt hangsúlyozza, hogy mit kellene tennünk Istenért, hanem azt, hogy Isten mit tett értünk. Mi képtelenek vagyunk eleget tenni Istenért. Tökéletlenségünk mindig bepiszkolja a megigazulásunkra irányuló erőfeszítéseinket. Amit azonban Isten tett értünk, az tökéletes, gyönyörű, teljes és fantasztikus. Olyan szomorú, hogy megfordítottuk az egyenletet, és folyton a mi felelősségünkön lovagolunk ahelyett, hogy Isten nagyszerű kegyelmével lennénk elfoglalva! Ezért látunk olyan sok haldokló gyülekezetet. Nem arra van szükségünk, hogy állandóan hibáinkra emlékeztessenek minket, hanem arra, hogy megmutassák a kivezető utat. Kegyelemre, nem pedig bűneink folyamatos felhánytorgatására van szükségünk.

Egyetlen feladatod

Isten csak egyet kér tőled: higgy az ígéretében! Lehet, hogy nem imádkozol eleget, nem adakozol eleget, vagy nem hozol elég áldozatot, mégis élvezheted Istennel való kapcsolatodat, mert hiszel abban, amit ő már megtett érted.

Isten Jézust bűnné tette értünk, hogy általa mi Isten igazsága lehessünk. Jézus átadja neked saját igazságát, amikor egyszerűen hiszel és bízol az ő befejezett munkájában. Az ő munkája pedig teljes mértékben kegyelemből fakad.

Pál ezzel az üdvözléssel kezdte a Galatákhöz írt levelét: „Kegyelem néktek és békesség.” És ezzel fejezte be: „A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen a ti lelketekkel, testvéreim! Ámen.” Pál köszöntése és áldása még mélyebb értelmet nyer annak fényében, hogy a levél kifejezetten Isten csodálatos kegyelmére összpontosít. A galatáknak Jézus kegyelmére volt a legnagyobb szükségük, nem pedig Mózes törvényére. Elhívásuk arra szólt, hogy a Lélek erejében járjanak, ne pedig a test hiábavaló cselekedeteiben.

Hogyan válaszoltak erre a galaták? Nem tudjuk. Talán azért, mert a Galáciában felmerült kérdés azóta is fennáll. Saját igazságodra támaszkodsz, vagy bízol Isten kegyelmében? Megmaradsz-e a kegyelemből való, hit általi üdvösség egyszerű üzenetében, vagy saját igaz cselekedeteidet Krisztus befejezett munkája mellé teszed? Testben fogsz-e járni vagy a Lélekben? Egyedül Krisztus keresztségével dicsekszel majd, vagy a világ jutalmát és elismerését keresed, hogy a testedben dicsekedhess?

Ezek olyan kérdések, amelyekkel minden hívőnek, minden nemzedéknek előbb vagy utóbb foglalkoznia kell. Válaszod meghatározza, hogy békességet vagy félelmet, büszkeséget vagy önzetlen alázatot, sőt lelki életet vagy lelki halált tapasztalsz-e meg.

Állj meg szilárdan Jézus Krisztus kegyelmében! Ne engedd, hogy az embereknek való megfelelés vágya kimozdítson erről a helyről! Úgy törődj az odafennvalókkal, hogy a legnagyobb földi ajándék lehess másoknak, aki az Élet Igéjét kínálja nekik e sötét és reménytelen világban! Egyedül azzal dicsekedj, amit Jézus tett érted!